

Pražákova cesta na Klet'

Ve svých třiatřiceti letech jsem procestoval téměř celý svět a to převážně s batohem na zádech. Cestování a výlety mám opravdu rád, obzvlášť, pokud jsou po rovině a blízko moře. Nicméně pokud mne postavíte před možnost shlédnutí dobrého filmu z pohodlí gauče před výstupem do výšin strmých, vyhraje film. Ne, nejsem lenoch, spíš bych se nazval pohodlným gaučovým typem a možná proto jsem do Červeného Dvora přijel v bílých „konverskách“ a s žádnou trekovou obuví.

O to víc sem byl překvapený, že už třetí den mého pobytu byl naplánovaný výlet na Klet', na místo, o kterém jsem samozřejmě jako správný Pražák nikdy neslyšel. I přesto jsem měl na své kolegy jen tři otázky. První, jak je to daleko, druhou, je to po silnici a třetí, zvládnou to v „konverskách?“

Povaha Jidáše Iškariotského, kterou má většina „kamarádů“ zde, mi byla ještě cizí a tudíž nebyl důvod nevěřit odpovědím na mé otázky. Ne, daleko to není, je to kousek. Ano, je to po silnici a jasně, klidně si vezmi svoje bílý kecky. Nevím jak by to dopadlo, kdyby se nade mnou hoši neslitovali, neřekli mi pravdu a ještě nepůjčili boty do terénu.

Na 21 kilometrů dlouhou výpravu jsme vyrazili před 9 ráno, v dobré náladě a za pěkného počasí se nám šlo dobře, nic na tom nezměnil ani dvoukilometrový výstup zalesněným kopcem, po jehož zdolání jsem měl značné nutkání přestat kouřit. To nejhorší jsme totiž měli za sebou a já se mohl začít soustředit na krásnou přírodu, ve které jsme se ocitli. Jasně, Praha je Praha, ale tak krásné lesy a čistý vzduch, který si při každém nádechu doslova užíváte, tam chybí.

A přesně v tu chvíli se můj skepticismus změnil na nadšení, cesta se ubírala do mírného stoupání mezi stromy, tep se vrátil do původního rytmu a já si užíval každý kousek cesty až k restauraci na vrcholu Kletě.

Po zaslouženém odpočinku a doplnění energie díky místní výborné, leč trochu dražší kuchyni jsme vyrazili směr Český Krumlov. Deset kilometrů v nohách a dalších jedenáct přede mnou, moje nohy sice lehce zaplakaly, ale co, vždyť je to z kopce. Železná logika zklamala zhruba po sto metrech, aneb jak roztomile naivní dokáže být chlap v kristových letech. Velmi málo využívané svaly se při sestupu náročnou lesní stezkou ozvaly téměř okamžitě, ale na dobré náladě to neubralo nikomu z nás, ba naopak. Cesta dolů byla plná legráček a vtípků, které dokázaly potlačit jak bolest nohou, tak neustálé škobrtání přes kameny a kořeny stromů.

Netrvalo to dlouho a stál jsem na silnici směr Krumlov, nohy jako v ohni, úsměv od ucha k uchu a poslední čtyři kilometry před sebou. Síly ubývaly a já si vzpomněl na svoje dětství, jak

sem dědečkovi ke konci celodenní procházky vždy oznámil, že už mám jen sto sil, 99 sil, 89 sil... co metr, to síla v tahu, až to skončilo jednou silou a šlofíčkem v dědečkově náruči. Jasně, zkoušet to v třiatřiceti letech na svoje kolegy, možná by se k bolesti nohou přidala i bolest zubů. Poslední hodinka cesty, šouravý krok, rychlý nákup, autobus a byli jsme „doma.“ Jasně, pochopili jste správně, byl to dlouhý a náročný den, ale byl plný zážitků, legrace a spokojenosti ze zdolaných kilometrů. Pokud tedy budete mít možnost a náladu k výstup na Klet', neváhejte, stojí to za to.